

gIVEN netop den samme Evang, det samme absolute Herredømme af Indenrigsministeren, som de saakaldte communale Havne ere undergivne. — Den ærede Ordfører har ikke ganske Ret, naar han troer, at Indenrigsministeren ikke i Praxis har havt Anvendelse for den Myndighed, han har. Han har maattet bruge denne Myndighed i mange Tilfælde; han har navnlig, hvis min Sukommelse ikke er mig aldeles utro, maattet bruge denne Myndighed til endog at fordoble Havnetaxterne for at tilveiebringe de fornødne Midler, ikke at tale om, at Indenrigsministeren har maattet bruge sin Myndighed til at forhindre, at ikke Havnens Midler kom andre communale Institutioner tilgode, som ikke havde det Mindste dermed at bestille. Jeg skal erkjende, at Havnebestyrelserne i Reglen ere meget driftige, have en levende Interesse for Havnene, og snarere behøve at holdes tilbage end at drives hderligere fremad, men det kan ogsaa ofte være ligesaa nødvendigt at holde igjen som at skynde paa, og jeg paastaer, at det ikke alene er Hensyn til dette Enkelte, hvormeget eller hvor lidet der skal gjøres i Havnen, men mange andre Hensyn, der gjøre det aldeles nødvendigt at have en stærk Tømme paa Havnebestyrelserne. Naar man kun har en saadan bestemt Tømme paa Havnebestyrelsen — det være nu Havneraadet eller Byraadet — saa troer jeg, at man meget sjældent vil komme til at rykke i Tømmen; men med Hensyn til, hvorledes det vil blive, naar man ikke længere har Tømmen, troer jeg ikke, at man kan beraabe sig paa de tidligere Erfaringer og deraf slutte, at det ikke vilde være meget ønskeligt at beholde Tømmen i sin Haand.

Sobiesen: Jeg skal blot tillade mig at hense til den nuværende ærede Forslagsstiller, om han ikke maatte ansee det for rettest, at tage dette Forslag tilbage. Det forekommer mig, at man ogsaa kan kjøbe Guld for dyrt. Jeg synes, at den høitagtede Indenrigsminister lagde i den Grad Vægt paa Indenrigsministerens absolute Herredømme, at det vilde være meget urigtigt, om man i et Lovforslag som dette vilde indregistrere dette absolute Herredømme paa en saadan Maade, at man kunde sige derved at have slaaet det fast ved Lov.

Jeg troer, at med den Interesse, som jeg er overbevist om, at den ærede Forslagsstiller nærer for Forslaget, vilde det være vel betænkt at lade det bortfalde og overlade det til Forhandlinger mellem Regjeringen og Udvalget, om man ikke til tredie Behandling kunde enes om Forslag, der kunde tilfredsstille de Fordringer, der ere komne frem under den Discussion, der her er ført.

N. Rasmussen: Jeg kan ikke af den ærede Ordfører lade mig overbevise om, at Skolecommissionen — det er nu et Punkt, der ligger mig paa Sinde, og jeg bliver derfor nødt til at blande det ind mellem de foreliggende større Spørgsmaal — skulde være bedre kjendt med Byens Indvaanere og skulde kunne tage mere Hensyn til deres Omstændigheder end Byraadet. At Byraadet tvertimod maa være bedre kjendt med Indvaanerne, ligger jo allerede deri, at dette jo som oftest er tre, fire Gange saa talrigt som Commissionen, og jeg kan i det Hele slet ikke forstaae, hvorfor Skolecommissionen skulde være bedre stillet til at behandle disse Sager; thi det egentlige Kjendskab til de Forsømmelser, der have fundet Sted, skal den jo have fra Bærerens; han maa vide, om det maaffee er paa Grund af, at Børnene ikke have Klæder, eller ikke have faaet Mad eller andre saadanne Ting, at Forældrene ikke have ladet dem søge Skolen, og dette kan dog Skolelæreren ligesaa godt fortælle til Byraadet som til Skolecommissionen. Jeg troer derfor, at man hellere her maa vælge Byraadet end Skolecommissionen. Jeg sagde før, at jeg kunde ikke forstaae, hvorledes Skolecommissionen skulde være bedre kjendt med Byens Indvaanere. Jeg kan forstaae, at man mener dette, naar man gaar ud fra den Forudsætning, at Skolecommissionen, og navnlig dens enkelte Medlemmer, overensstemmende med Lovene og Anordningerne, jevnlig besøge Skolen. Men, mine Herrer, hvor langt fra det er Tilfældet, det er vistnok de fleste af dem kjendt; jeg tør paatage mig at bevise, at flere Steder omkring paa Landet kommer Præsten ikke en eneste Gang paa Skolen, undtagen paa de Dage, hvor han samles der med Forstanderskabet. Jeg tillader mig at spørge, om ikke